

Iz te vesele in čudeče se družbe poklicala je sestrico in mene naša stara dekla. — „Hitro pojdita domov, ded je umrl!“ dejala je kratko. Malo nerada sva šla, težko nama je bilo zapustiti veselo družbo. In prišla sva domov; položili so deda na mrtvaški oder. Voščene sveče so mu razsvetljevale óno bledo nagubančeno lice, katero je bilo še zdaj takó milo, takó dobro. Okolo velih ustnic se je zibal sladak, zadovoljen nasmeh. Vender ónih blagih, lepih oči ni bilo več, ugasnile so na veke . . . Gledal sem deda dolgo in čakal, da se prebudi. Saj nisem verjel da je umrl, da me ne bode nikdar več ujékal, nikdar več pripovedoval onih lepih pripovedek . . . Takrat nisem čutil, kaj mi je bil dobri starček. Zdaj še le, ko se mi obudé oni davni spomini, zdaj zopet v duhu gledam njegovo plemenito lice, zdaj še le znam, kaj mi je bil mili moj ded. — In pri sreji mi je tako hudo, tako težko . . .

Ni te več, blagi starček! . . . Tudi mladih, prekrasnih otročjih let ni več, hitro so minola . . . Jediní spomin, ta prekrasna cvetica, jedina tolažba v dnevih nesreče in žalosti, ostal mi je še in pa nada, da se s tebój, dobri starček, zopet vidim gori nad zvezdami. Tam bodem zopet gledal tvoje plemenito lice, poslušal tvoje mične pripovedke, tam gori nam bode cvetela večno vesela mladost!

Dober in priden otrok.

Slavko, vrlo dober in priden otrok, vsako jutro rano vstane, čita na knjigo in se uči. Zlato solnčice pozdravlja ga skozi okno in vabi iz hiše, rekoč: „Slavko, moj ljubi! kaj sediš v hiši, pojdi raje takój igrat se z menój!“ Ali Slavko ne posluša zlatega solnčica, prijazno se ozré vanje in mu reče: „Zdaj ne utegnem, solnčice zlato! Kadar se naučim, kar moram znati, pridem in se poigram v tvojih zlatih žarkih.“

In Slavko sedi in se uči ter piše nalogo. Zdajci prileti drobna ptičica, potrka na okno in ga vabi rekoč: „Slavko, Slavkec moj! pojdi brž z menój, tam v gozdu je lepó, cvetice tam cvetó; in ptičice drobne prelepo žvrgolé.“

Ali Slavko se ne dá zapeljati drobnej ptičici. Prijazno jo pozdravi, pogleda jo in pravi: „Zdaj ne utegnem, ptičica drobna, kadar zvršim nalogo, potlej pojdem s teboj, kamor me vabiš, a zdaj se moram učiti.“

In Slavko se pridno uči in piše nalogo. — Zdaj završi zelena jablana pod oknom s svojimi košatimi vejami in ga vabi rekoč: „Kdo učil se bo ves dan? Déni knjigo zdaj na stran. Zrela jabolka imam, pridi k meni, ti je dam!“

Ali vse zamán. Slavko se ne dá zapeljati, pogleda jablano in pravi: „Zdaj ne utegnem! Ko se pa naučim, kar mi je znati treba, rad bodem vzel, kar mi ponujaš.“

In glej! Slavko se je naučil vse, kar mu je bilo znati, in tudi nalogo je spisal. Hitro pobere svoje knjige in hití na vrt, da malo poskače in se poigrá z zlatim solnčicem, drobno ptičico in zeleno jablano, ki mu vrže dve najlepši jabolki v zeleno travo, da si ju pobere in spravi.

In Slavko je vesel. Zlato solnčice se mu smeje, drobna ptičica mu poje in jablana mu dela prijetno senčo, v kateri se tako sladko počiva po dobro končanem delu.

—é.

Pazite na otroke.

Iz sledečega po uradnih poizvedbah sestavljenega izkaza je razvidno, da se je 1886. in 1887. leta, in letos od 1. dné januarja meseca pa do 7. dné junija samó na Kranjskem ponesrečilo **88** otrok, torej povprečno po troje otrok na mesec, in to skoraj vselej po nepaznosti starišev ali pa ónih malomarnih oseb, katerim so bili otroci v varstvo izročeni. To je vender silno veliko število, zatorej treba, da vsak po svoje dela na to, da bi se v prihodnje to število zmanjšalo ter se malomarno nadzorovanje otrok, kolikor se dá in more, odstranilo. A tudi vi, otroci, pazite svojega mladega življenja, ter ne hodite na take kraje, kder vam pretí nevarnost bodi si na kateri koli način. Dotični uradni izkaz, ki smo ga dobili tudi mi v roke, glasi se takó-le:

Izkaz

Števila ónih otrok, ki so se v letih 1886., 1887 in 1888. na Kranjskem ponesrečili.

Leto	Na kak način so umrli:						Razni drugi uzroki	Skupaj	Opazka
	utonilo jih je	zgorelo	oparilo se jih je	po-voženih je bilo	zadu-šilo se jih je	vsled padea umrli			
1886	19	8	2	4	1	3	—	37	—
1887	17	7	2	2	4	—	6	38	—
1888	5	4	1	1	—	1	1	13	Od 1. dné januarja do 1. junija.
								88 otrok	

Otroci, bodite poslušni svojim starišem in váruhom, in vi, kateri ste večji in starejši, pazite svojih malih bratcev in sestrice, posebno takrat, kadar vam so v varstvo izročeni.

